

Anička a divadlo

Ivana Peroutková

Ilustrovala Eva Mastníková

ALBATROS

Ivana Peroutková

Anička a divadlo

Ivana Peroutková

Anička a divadlo

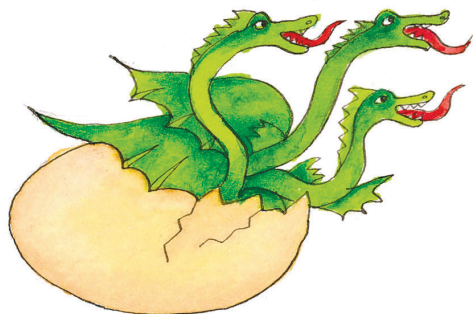
Ilustrovala Eva Mastníková

Albatros

© Ivana Peroutková, 2015
Illustrations © Eva Mastníková, 2015

ISBN 978-80-00-03902-2

Jak to vlastně začalo s loutkovým divadlem

Byl červen a děti už se těšily na prázdniny. Ale Anička s Tarkem měli docela jiné myšlenky. Ti dva totiž spolu hráli loutkové divadlo.

Všechno začalo minulý rok na podzim. Jednou si ve třídě o přestávce povídali u okna. Tarek tenkrát zase vyprávěl o loutkovém divadle, a že zrovna přemýšlí, jak se ze pštrosího vejce jako narodí drak. Anička byla velice napnutá, na co přijde. Jenže zrovna zazvonilo a oba museli zpátky do lavic.

Od toho rozhovoru Anička na loutkové divadlo nemohla zapomenout. Tolik si v něm přála hrát. Jenom se obávala, jestli Tarkovi nepřipadá hloupá. Měla k tomu bohužel důvod. V létě na koupališti málem neuhodla hádanku, co je tropické slunce, které hasí žízeň. Tarek jí musel napovídat, a když Aničce přece jen svitlo, že je to džus z tropického ovoce, řekl: „No, blik, cvak, konečně.“

Takže kvůli téhle hádance Anička o svém tajném přání hrát divadlo dlouho mlčela. Až se jednoho odpoledne s Tarkem náhodou sešli v parku. Ten den měla Anička zamazaný obličej od barevných kříd, a tak ji Tarek zavedl k fontánce s vodou. Nabídl se, že jí umyje čelo. Pak spolu pozorovali kapky vodotrysku, které tryskaly a třpytily se v červeném slunci. Možná Aničce dodaly odvalu, a ona se zeptala: „Už se ti z toho pštrošího vejce narodil drak?“

„Dávno,“ mávl rukou Tarek. „Teď musím vymyslet, jak by mohl z tlamy vydechnout kouř.“

„Kdybych...“ ozvala se nesměle Anička, „kdybych to trochu uměla, mohla bych ti s tím divadlem pomáhat?“

A Tarek souhlasil, tedy doslova řekl: „Mně by se to náhodou docela hodilo.“

Tehdy u fontánky si však Anička přála ještě něco. Něco, co ji samotnou překvapilo a při čem se malinko zastyděla. Představila si, co by se asi stalo, kdyby dala Tarkovi pusu. Samozřejmě že mu ji nedala. Ale od té chvíle na tu pusu docela často myslela. Ovšem tajně! Nikomu se nesvěřila. Napsala to pouze do svého deníku.

Tarek byl opravdu úžasný kluk. Při nacvičování divadla měl tolik nápadů a byla s ním ohromná legrace. No a kromě toho se Aničce vážně moc líbil.

Jeich první společná pohádka se jmenovala O princí z Kaštanového království. Začínala tím, že se na břehu moře za strašné bouře narodil trojhlavý drak, který měl zálusk na princeznu. Princezně se však podařilo utéct a schovat se v jeskyni. Jenže v temném úkrytu neměla nic k jídlu ani k pití. Myslela si, že není žádná naděje a že v jeskyni opuštěně zemře. Vtom se objevil princ Kaštan

z Kaštanového království! Pustým lesem dojel na koni ke skále, kde právě číhal drak. Došlo ke krutému zápasu. Dlouho to vypadalo nerozhodně, až princ Kaštan napačil do hrozných dračích chřtánů kaštiny, čímž saň zabil. Osvobodil princeznu a odvezl si ji do svého království.

Byla to docela jednoduchá pohádka, a přece při ní Tarek s Aničkou vymysleli spoustu věcí. Třeba stříbrný déšť znázornili padajícími kousíčky alobalu. Nebo do zahrady stříkli fialkový sprej, aby voněla. I narození draka z vejce vyzkoumal Tarek chytře. Použil vyprázdněnou pštroší skořápku, draka za ni schoval a postupně vysunoval dračí hlavy.

K pohádce Anička dokonce napsala slova písničky, kterou zpívala coby princezna uvězněná v temné jeskyni. Hudebnu napsal Aniččin dospělý kamarád Adam.

Celému představení chyběla jen kulisa ponuré jeskyně. A tu nakonec krásně namalovala spolužačka Dita. Takže kamarádi mohli svoje představení ukázat.

Jenže! Jenže zrovna v tu dobu Anička odletěla s rodiči k moři do Egypta, a tak se divadlo nekonalo. Brzy nato odjela s kamarádkami Ditou, Juljou a Katkou na hory. Pak se s Tarkem rozhodli, že nazkouší ještě upíří pohádku a taky pohádku o cirkuse. Ale protože se Aničce o Velikonočích narodil bratříček Štěpánek, na divadlo neměla moc času. No a v květnu Anička odcestovala až do Austrálie, takže nacvičovat nemohla vůbec, zato si psala cestovatel-ský deník.

A teď tu byl červen. Všichni chtěli před prázdninami jejich loutkové představení vidět. Anička s Tarkem se tedy konečně museli domluvit, co vlastně budou hrát. A nejen co. Pokud chtěli pozvat hodně diváků, potřebovali najít větší prostor, než poskytoval Tarkův pokojíček.

Kde takové místo najít? To Anička s Tarkem zatím nevěděli.

Anička, Štěpánek a důležitý rozhovor s Tarkem

V pondělí bylo už 10. června. Jakmile skončilo vyučování, Anička přistoupila k Tarkovi a rázně řekla: „Tarku, dneska půjdeme k nám. Sice nevíme, kde budeme hrát, ale musíme všechno promyslet. Zaprvé co budeme hrát. A zadruhé kolik lidí pozveme.“ Načež vesele dodala: „Aspoň uvidíš, o kolik bráška vyrostl. Za tři dny mu bude přesně šest týdnů.“

„Šest týdnů?“ zasmál se Tarek. „To je míň než celé prázdniny.“

„Jenže pro miminko je to hodně,“ prohlásila významně Anička. „Kdybys ho viděl při koupání! On sebou tak roztomile vrtí. A taky se směje!“

„A mluví?“ zeptal se vážně Tarek.

„To ještě ne,“ odpověděla Anička. „Teda mluví, ale říká jenom grrr a aííí nebo eííí.“

Anička to tak legračně napodobila, že se oba rozesmáli. Pak ovšem Anička docela věcně podotkla: „Akorát se obávám, že až přijdeme domů, bude Štěpánek spát. On totiž zatím většinu času prospí.“

A nemýlila se.

Nejprve s Tarkem vstoupili obývacího pokoje. Aniččina maminka seděla v křesle a pletla miminku svetřík.

„Dobrý den,“ pozdravil Tarek.

„Ahoj, Tarku,“ přivítala ho maminka.

„Můžeme se podívat na Štěpánka?“ poprosila Anička.

„Ale potichu!“ zdůraznila maminka. „Zrovna usnul.“

„Ach jo,“ povzdychla si Anička. „Já jsem chtěla, aby Tarek slyšel Štěpánka mluvit. Ale to nevádí,“ mávla rukou. „Když spí, je nejkrásnější.“

Anička zavedla Tarka do ložnice. Štěpánek v postýlce tichounce oddechoval a kolem něj se vznášela něžná vůně, kterou si Anička zamilovala už při návštěvě v porodnici.

„Cítíš, jak voní?“ zašeptala. „Že vypadá krásně.“

„Moc krásně,“ přikývl Tarek.

Chvilí pozorovali, jak miminko ve spánku lehounce svírá dlaně.

„Myslíš, že se mu něco zdá?“ uvažovala potichu Anička.

„Možná jo,“ pokrčil rameny Tarek.

„Co se mu může zdát?“ přemítala Anička.

„Třeba se mu zdá o tobě,“ usmál se Tarek.

„Fakt se mu o mně zdá?“ uculila se i Anička. „To bych teda chtěla vědět co.“ Pak však trošku zklamaně prohodila: „Jenže to se asi nikdy nedovím.“

„Škoda že si na sebe nikdo nepamatuje, když byl miminko,“ řekl potichu Tarek.

„No právě,“ špitla Anička.

„Chtěla bys být zase takhle malá?“ zeptal se Tarek.

„Ani ne,“ zavrtěla hlavou Anička. „Představ si, že bych musela zase osm let čekat, než bych s tebou hrála divadlo.“

Oba se znovu tiše zachichotali a potom Štěpánka po špičkách opustili.

Z ložnice přešli chodbičkou do Aniččina pokojíčku. Právě sem svítilo odpolední slunce. Prozářilo všechny barvy i tulipánové závěsy na okně.

„Tady se mi vždycky líbí,“ rozhlídl se Tarek a ze všeho nejdřív zamířil ke kleci s Aniččinými křečky Tadeáškem a Meliskou.

Anička však nedočkavě připomněla: „Tarku, měli bychom si říct, co budeme hrát.“

„Dobře,“ přikývl Tarek. „Určitě budeme hrát pohádku O princí z Kaštanového království. Tu máme nacvičenou celou.“

„A co i tu upíří, nebo o cirkuse?“ nadhodila Anička. „Sice jsme stihli jenom kousky, jenže se nám moc povedly. Nemohli bychom je ukázat?“

„Jako přídávky?“ zeptal se Tarek.

„Ne jako přídávky,“ zavrtěla hlavou Anička. „Jako ukázky. Aby všichni viděli, co budeme hrát příště.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Tarek.

„A teď publikum!“ pokračovala Anička. „Hlavně pozveme celou třídu. To je dvacet dva dětí a s paní učitelkou dvacet tři. K tomu přijede babička a kamarádi z vesnice. Irena, Olina, Eliška, Parašín a Pepan.“

„Já zase pozvu kluky ze sboru, kam chodím zpívat. Davida, Kubu a Honzu,“ doplnil Tarek.

„Ty chodíš zpívat?“ podivila se Anička. „To jsi mi nikdy neřekl.“

„Protože jsem začal před měsícem, když jsi byla v Austrálii,“ vysvětlil Tarek.

„Aha,“ poskočila si Anička, vzápětí však trochu posmutněla.

Vzpomněla si totiž na kamarády, které poznala právě v Austrálii, když plavala ve Žraločí zátocce. Byli to sourozenci Veronika a Marek. Jenže ti z takové dálky na představení nepřiletí.

„Ale mohla bych pozvat Dominiku, s kterou jsem byla v Egyptě!“ vyhrkla Anička. „A taky Bětku, kamarádku z cirkusu! Jé, Tarku, pamatuješ, jak Bětka uměla chodit po provaze a skákala na něm přes švihadlo?“

„Jasně že pamatuju,“ zazubil se Tarek. „Bětce jsme předváděli i naše divadlo a moc se jí líbilo.“

„To bude taková nádhera, až všichni přijdou,“ zasníla se Anička.

„A ještě připočti naše rodiče a Adama s jeho dívkou Evou!“ připomněl Tarek.

„No jo, Adam s Evou,“ ťukla se do čela Anička a hned spustila písničku z divadelní pohádky:

*„Jsem princezna opuštěná,
do jeskyně uzavřená,
kde je má zahrada,
kde je můj déšť...“*

A jak zpívala, úplně zapomněla, že mají s Tarkem spočítat, kolik diváků na jejich první představení nakonec přijde.

Tarek ovšem počítal: „Takže dvacet tři a šest a tři a dvě a čtyři a dva je dohromady čtyřicet.“

„Tolik?!“ vydechla překvapeně Anička.

„Jo,“ zvedl palec Tarek. „Budeme mít čtyřicet diváků!“

„Ale kde budeme hrát?“ pronesla Anička skoro zoufale. „Tolik lidí se přece do žádného pokoje nevejde.“

„Neboj,“ uklidňoval ji Tarek. „Něco vymyslím.“

Anička Tarkovi věřila. Jakmile odešel domů, otevřela si tajný deník a napsala do něj tuto zprávu:

*10. června
Budeme hrát s Tarkem divadlo
pro čtyřicet diváků! Nevím sice
kde, ale Tarek na so přijde.
Jé, a já zapomněla, že naše
představení uvidí i Štěpánek!
Jupí!!! Takže čtyřicet jedna.*

Anička deník spokojeně zaklapla.

V malém krámku, kde se stane malý zázrak

Další den Tarek vyprovázel Aničku domů. Bylo horké letní odpoledne, a tak se ještě vydali k fontánce v parku. Jak zaslechli šplouchání vodotrysku, oba se rozběhli, až se zadýchaně zastavili u kamenné kašny.

Byla až po okraj naplněná vodou.

Anička do vody ponořila ruku a přitom se podívala na Tarka: „Pamatuješ? Tady jsi mi poprvé slíbil, že s tebou budu hrát divadlo.“

„Pamatuju,“ přikývl Tarek.

„A víš, co jsi přesně řekl?“

Tarek zavrtěl hlavou.

„Já si to pamatuju,“ pronesla významně Anička. „Řekl jsi mi, že s tebou můžu hrát, že by se ti to náhodou docela hodilo.“

„To jsem fakt řekl?“ divil se Tarek.

„Jo. Že by se ti to nááááhodou docela hodilo,“ opakovala se smíchem Anička.

Ale i Tarek se rozesmál. Nejdřív se smáli té větě. Pak se smáli, protože jim spolu bylo dobře. Nakonec ovšem Tarek docela vážně pronesl: „Jsem moc rád, že se mnou divadlo hraješ.“

„Já taky,“ řekla Anička a slyšela, jak jí buší srdce.

Čím to jenom je, že zase myslí na tu pusu? Má se odhodlat? Vždyť jí připadá, že Tarek myslí na totéž. A stojí blízko sebe. Stačí, když se trošku nakloní.

Přesto se nenaklonili.

Anička na Tarka místo pusy cákla vodu a rozběhla se pryč od kašny. Tarek utíkal za ní a znovu se museli smát.

Bylo jim spolu tak veselo, že si cestu domů ještě prodloužili. Nevraceli se kolem parku, ale vydali se oklikou. Až se ocitli v tiché úzké ulici, kterou vůbec neznali. Udiveně po ní kráčeli a vtom se zastavili před výlohou malého krámku.

Ve skleněné výloze byly ozdobné předměty, jako například vázy, svícny nebo polštářky. Jenže tyhle věci Aničku s Tarkem nezajímaly. Oba okouzleně hleděli jen na jednu krásnou loutku – Kašpárka.

„Teda ten je!“ vydechl Tarek.

„Hezcího jsem neviděla,“ žasla i Anička.

„Je hezcí než ten můj,“ usoudil lítostivě i toužebně Tarek.

Anička si vybavila Tarkova Kašpárka s červenobílou čepičkou a musela uznat, že tenhle Kašpárek s červenou čepičkou s rolničkami a červenými tvářičkami vypadá naprosto úchvatně. Jako ze staré pohádky.

„Kolik tak stojí?“ přemýšlel Tarek.

„Asi hodně,“ pokrčila rameny Anička.

„Víš, jaká by to byla nádhera, kdyby na začátku našeho představení všechny přivítal?“ zasníl se Tarek. „Kdybych si tohoto Kašpárka koupil, byl by moje nejhezčí loutka.“

„Tak se pojd' zeptat,“ navrhla Anička a vešli do krámků.

Paní prodavačka stála za pultem a mile je přivítala: „Dobrý den, děti! Copak byste si přály?“

„Nám se moc líbí loutka Kašpárka,“ ukázal Tarek k výloze.

„To se vám vůbec nedivím,“ usmála se prodavačka. „Ale bohužel není na prodej. Tu tady mám jenom jako dekoraci.“

„Jako dekoraci?“ opakoval zklamaně Tarek. „Takže ji nemůžete prodat?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou prodavačka. „Je mi líto, děti, ale nemůžu.“

„A nevíte, jestli bysme mohli stejného Kašpárka koupit někde jinde?“ zeptala se Anička.

„O tom velmi silně pochybuji,“ přemítala prodavačka. „Ačkoliv, možná má pan Kaban ještě jednoho Kašpárka doma.“

„Pan Kaban? Kdo je pan Kaban?“ vyhrkl Tarek.

„Pan Kaban tyhle loutky kdysi vyráběl,“ vysvětlila prodavačka. „A víte co? Já mu zkusím zavolat.“

„Jé, to jste hodná,“ zajásali kamarádi a už napnutě poslouchali, co se dozvědí.

„Dobrý den, tady Květa Mašlíková,“ začala rozhovor do mobilního telefonu prodavačka. „Mám tady dvě děti, které velice obdivují vaši loutku Kašpárka. Myslíte, že by ji ještě někde mohly koupit anebo...“

Vtom Květa Mašlíková přestala mluvit. Z telefonu byl slyšet mužský hlas. Prodavačka přikyvovala, občas prohodila „hm“ a přitom se na Tarka s Aničkou povzbudivě usmála. Vypadalo to nadějně.

„Mockrát děkuji a na shledanou,“ řekla na závěr. A jakmile hovor skončila, oznámila radostnou zprávu: „Máte štěstí, děti. Pan Kaban vám jednoho Kašpárka prodá. Napíšu vám adresu a číslo mobilu. Až ho navštívíte, uvidíte i jeho další loutky. Jsou opravdu mimořádně krásné.“

Anička s Tarkem poděkovali. Vzali si papírek s adresou a telefonním číslem a s pozdravem krámk opustili.

Venku se na loutku ještě jednou okouzleně zadívali.

„Jsem vážně zvědavá, jak to u pana Kabana vypadá,“ promluvila první Anička. „A kolik těch loutek asi doma má?“

„Hlavně že má Kašpárka,“ povzdychl si s úlevou Tarek.

„Ukaž ten papírek,“ otočila se k němu Anička.

Oba si přečetli, že pan Kaban bydlí v Praze 2 v Hradešínské ulici. Jenže z adresy nepoznali, jestli je to blízko, nebo daleko, natož kudy se tam jede.

„Zeptám se doma tatínka,“ uvažoval Tarek. „Zkusíme panu Kabanovi zavolat a zítra ve škole ti řeknu, jak jsme se domluvili.“

„Bezva,“ souhlasila Anička.

„Jenom doufám, že ta loutka nebude moc drahá,“ přál si Tarek.

„Já myslím, že ne,“ ubezpečila ho Anička. „Třeba ti pan Kaban sleví cenu. A možná... možná nám poradí, kde bysme mohli hrát naše představení.“

„No jo! Blik, cvak, to je pravda,“ zasmál se Tarek.

A kamarádi se vesele rozběhli ulicí.

Ten den si Anička do deníku zapsala tuto šťastnou, třebaže poněkud zmatenou zprávu:

11. června

Objevíli jsme s Tarkem krámk, který nás možná zachrání. Teda ne krámk. Ale Kašpárek!

Nebo paní prodavačka? Já so ale plešu. Prostě všechno s naším divadlem pokračuje bezvadně!!!

Anička váhala, jestli nemá napsat novou zprávu, kde by ten propletenec vyjasnila. Ale maminka šla zrovna koupat Štěpánka. A tak místo psaní Anička pospíchala do koupelny. Tuhle chvíli s bratříčkem si totiž nikdy nechtěla dát ujít.

Co se Anička dozvěděla od Tarka

Následující den byla Anička na Tarkovu zprávu natolik zvědavá, že přišla do třídy první. Sundala si židličku z lavice a sundala ji i Dítě, s kterou seděla. Ale pak ji napadlo, že může dát dolů židličky i ostatním spolužákům.

Takhle ochotná byla po ránu Anička.

S každou židličkou si představila i spolužáka. Nakonec v duchu viděla celou třídu, jak sedí v hledišti a nadšeně sleduje pohádku O princí z Kaštanového království.

To naše divadlo by se mělo nějak jmenovat, mihlo se Aničce hlavou a vtom do třídy vešla Julja s Katkou a Ditou.

„Hezký!“ zvolala Julja, když spatřila všechny židle stát na zemi.

„Óóó,“ podivila se Dita.

„No teda,“ protáhla obličej Katka. „Co tě to napadlo?“

„Jen tak,“ pokrčila rameny Anička.

Nemohla přece říct, že její ochota není jen tak. Že možná už dneska s Tarkem navštíví pana Kabana a ten jim prodá loutku Kašpárka, a snad i poradí, kde můžou hrát. Tohle všechno Anička nemohla prozradit, protože sama nevěděla, jak to dopadne.

Do třídy přicházeli další spolužáci, ale Tarek pořád nikde.

Anička byla jako na jehlách. Neustále se otáčela ke dveřím a srdce jí tlouklo očekáváním. Jenže právě tohle ráno se Dita, Katka a Julja začaly jako naschvál vyptávat.

„Slyšíš, Aničko,“ šňouchla do ní Dita. „Kdy nám konečně zahrajete?“

„Furt nám to slibujete,“ zakňourala vyčítavě Julja.

„Brzy budou prázdniny,“ upozornila Dita.

„Anebo jste nic nenacvičili?“ ušklíbala se podezíravě Katka.

„To teda nacvičili!“ skoro vykřikla Anička a v tom okamžiku našťestí vešel Tarek.

Právě zvonilo, takže na Aničku jenom mrknul a zavolal: „O přestávce!“

„Jasně,“ přikývla Anička, načež se obrátila ke kamarádkám a vesele prohodila: „Nebojte se, dočkáte se.“

Víc říct nestačila, protože do dveří vstoupila paní učitelka.

První hodina byla matematika. Opakovalo se sčítání, odčítání, násobení a dělení. Anička si do sešitu napsala spoustu čísel. Ve skutečnosti ovšem myslela pouze na to jedno nejdůležitější. Čtyřicet jedna! Čtyřicet jedna diváků, a snad se Anička už dneska odpoledne dozví, kde těch čtyřicet jedna diváků bude sedět. Ačkoliv Štěpánek

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.